

[Hetes]

Pöttendi Lidia 1885

Kovács József, 1878

2. Esteledik, akonyodik,
A számadó káromkodik,
Mindhiába káromkodik,
Három bujtár mindig iszik.

3. Eggyik iszik Levelesbe,
A másik a Cserepesbe,
A harmadik a Morgóba,
Isznak a potya bankóra.

-

Hücs ki disznó a berekből,
Csak a füle látszik,
Kanászlegény a bokorba
Menyecskével játszik,
Megismertem a kanászt
Ékes járásából,
Tüzött-füzött bocskoráról,
Tarisznya-szijjáról.

-

Szépen legel a kisasszony gujája,
A kisasszony maga sétál utánna,
Már messziről kijáltja a gujásnak,
Szivem, gujás, terítsd le a subádat.

Hetes, Korcz József, 1979, febr.

felvételt 1959-ben készítettem Korcz Józsi bácsival, aki nem csupán a korabeli dalokat énekelte el, hanem beszélt Vikár akkori adatközlőiről, Sütő bácsiról, Szigetiről, Csigetiről stb.

4. Mikor gujáslegény voltam,
Forráskutnál elaludtam,
Felébredtem éjfél tájban,
Egy barom sincs az állásban.

Az Isten áldja meg a kis kutyám lábát,
Sokszor megterelte Hunyadi gujáját,
Sem szüröm, sem csüröm, sem szeretőm nincsen,
Pedig az volt nékem a legdrágább kincsem.
Ha meghalok rózsám, ird föl a fejfámra,
Itt nyugszik a hűség elhervadt rózsája.

"Ezt énekelte az öreg, Vikár Béla megköszönte, aztán elment a faluba"
mondotta a hetesi Pöttendi Lidi néni, aki Vikárnak is dalolt.

Hetes, Sámikné, Pöttendi Lidia, 1885.

Viz alá, viz alá,
Viz a malom alá,
Viz hajtja a malmot,
Szerelem a csókot.
Szerelem, szerelem,
Átkozott gyötfélem,
Mér nem virágoztál
Minden fa tetején?
Én is szakasztottam,
De elszalasztottam,
Szelid galamb hejett
Vadgalambot fogtam.

Hol jártál az éjjel, Cinegemadár?
Ablakodnál voltam Drága vijolám!
Mér nem kopogtattál Cinegemadár?
Féletem az uradtól Drága violám!
Nincs itthon az uram Cinegemadár!
A kaposi mezőn buzát Masinál,
Jó lova van néki, Mingyár hazaér,
Kutyavilág lessz itt, Ha téged itt ér.
Rossz lova van néki, Későn ér haza,
Játszhatunk eleget Egész éjszaka,

Hetes, Pöttendi Lidia, 1885

Hej, Dunáról fúj a szél,
Feküdj mellém, maj' man' ér,
Dunáról fúj a szél.
Ha Dunáról nem fújna,
Semmi hideg nem volna,
Dunáról fúj a szél.

"....Vikár Béla kérdezte, no, kislány, tudnál-e egy hetesi kezdetű dalt énekelni? - Tudok, mondom én! Ojan kis csselfegő lány voltam - úgy mondják. - Hát, tessék, halljuk! - Akkor énekeltem a hetesi temetőbe..:"

A hetesi temetőbe,
Három árva sétál benne,
Mind a három azt siratja,
Hogy nincs néki édesanyja,
Édesanyja.

Kelj fel, kelj fel édesanyám!
Leszakadt a testi ruhánk,
Nem kelhetek három árva,
Mert asírom be van zárva,
be van zárva.

Van tinéktek mostohátok,
Aki gondot visel rátok,
Mégfésüli hajatokat,
Megmosdatja arcotokat,
arcotokat.

"Mikor befejeztem a dallomat, oda állt a kis gép mellé, igazított rajta az asztalon; az mondta, most, tessék, ismételd meg újra. Én megismételtem az énekemet. Ő maga mondta be: Dalolta Petőendi Lidi Hetesen, 1894-be. Aztán felém fordult. Majd kislány a te nótádat Budapesten is meg fogják hallgatni! - Én ezt sohase feledtem el.... Már éppen készülni akart, mikor bejött a harangozó; na, öreg, -ojjan vicces kedven-, daloljon kend ebbe a gépbe egy nótát! Az öreg hajlandó vált, énekelte Az Isten áldja meg a kis kutyám lábát, szép kis ének..":

Az Isten áldja meg a kiskutyám lábát,
Sokszor megterelte Hunyadi gujáját,

Sem szüröm, sem csüröm, Sem szeretóm sincsen,
Pedig az volt nékem A legdrágább kincsem.

Ha meghalok rózsám, Ird föl a fejfámra,
Itt nyugszik a hűség Elhervadt rózsája.

"Ezt énekelte az öreg. Vikár Béla megköszönte, aztán elment a faluba..."

Kocsmárosné, szép csárdásné,
De ugat a kutyája,
Talán bizony, azt gondolja,
Lopni jöttem hozzája,

Nem jöttem én lopni az udvarába,
Babám szavát, csengő hangját
Hallottam a csárdába.

Kocsmárosné, szép csárdásné,
De savanyu a bora,
Ojjan, mint, ojjan, mint a
Valóságos vadalma,
Csókolja meg az ajakam szaporán
Fölmelegszen, fölmelegszen
Kökényszeme sugarán.

-
Kimentem az erdőbe sétálni,
Kislánt láttam egy bokor alján sirni,
Hej, te kislán, de könnyes a szemed,
Mondd el nékem, mi bántj a szived.

Fáj a szívem nagyon, nem tagadom,
Elhagyott az, kit szerettem nagyon,
Más leánnyal ment az esküvőre,
Még csak el sem bucsúzhattam tőle.

Hej, te kislán, ne hullasd könnyedet,
Feleltsd el a régi szerelmedet,
Karjaim közt próbájj elfedni,
Megtanítlak én téged szeretni.

-- Hetes, Sámikné, Pettendi Lidia, 1885.

Azér jöttem ide karikázni,
Ha ja babám itt találna lenni,
Keze, lába ki talána törni,
Keservesen meg fognám siratni.

--
Szürke szamár szomorkodik,
A gazdája jó bort iszik,
Ne szomorkodj szürke szamár,
Majd elmegyünk a nyáj után.
"Hücs ki disznó ~~na~~ a berökből,
Csak a füle látszik,
Kanászlegény bokor alatt
Menyecskével játszik.

De jó volna mandulának,
Ha görbe nem volna.....